

SZÉKELYHIDI ZSOLT VERSEI

négy nulla

*Vass Tibit megismerni, Kun Marcellát csókra inni.
Zsirsátán*

Mindig nyer. Mindig szél, mindennel,
hová ér, ahol ér, ahol ül, mindig él.
Persze, hogy ismerem, tíz éven, vagy többem.
Hosszú haj, szürkeség, szemüreg, beesett, be se rég,
ivászat, lófrászat, lófarok, lógás nincs.
Mindig él, sokat hajt, se hajlakk, se hétrét,
se görnyed, se ernyed, a munkalap alatt, mankó, markó, lat, mennykőre nem akad.
Nincs se hét, se pihégés, se mélyre metsző megnyugvás,
se semmi, nem minden, bekezdéses, ismerem.
Betéve betudom, írógép nem fogja, feltéve kisszékét eladta,
nagyszékbe belefűllt, nagy szél kel, lelkesült.
Adott szó, tanáccsal, adózó lélekkal, kaláccsal, -lapáccsal
megmondta, mi legyen, a lapból nem hibáz,
átgondol, átbeszél, úrkodik, bebifláz.
Barátos mosolyok, barázda BAZ-magok, -megek,
megyényi árterek, bereki borszagok,
bőr alatt bérbabér, bírálát célba ér,
megüli mindenét, kidobja ürlepét, kivágja bőrlékét.
Telkéért cserébe csurog be cserépbe
sok vigasz, köszönet, köszvényes közmeleg,
légy-ne-ott körmenet, döbbenet, intranet,
hepaj, csupa hip hop csontmeredek eredet, őseredő erőd.

Mindig nyer, mindig száll, mondanál
valamit, de nem jön az, szószedet, szószedet,
fejszegtett fejléccel, fejtetlen fentséggel, ój, aj,
de foganatosít, de klarál, bedekáz, kulimáz, merreméz? Olyan
vízburok berekbe, birokra badarság,
bődület vízmenet, beenged-engedet,
társaslény ücsörgés, vízbegőz bőrázás, vízketés, parázás...

Füldöző vigalom, berekedés, rekkenés, vakarás, nátházás,
könnyfolyás, hadarom, pingpong és könnyűbú-szemfolyam. Ez van, ezer van,
ezekkel olyan, amilyen jang és jing, ingyen pang, ingyen hang, onnan rang, önnön reng,
szókatlan, szép manga, szívöböl, szívakol.

Mindig nyár, mindig megy, mogyoró, magyal be szájtátba,
magyarán száll bele magába, száll ki a kezéből,
szálegyenes könny csöpörög sarkálló személből,
száraz arckoszára szomorú szarat húz,
szürkellő vigaszára szíves örömet remél,
szakasztott barátok fájáról art-level,
szikkasztott postások szelleme megvisel,
szétszorlott barátok szerelme elkísér.

hár nulla

*Vass Tibit kiismerni, Imolákat szóba vinni.
Zsirsárcány*

Az előző versnek semmi látszólagos és mélyebb értelme nincs. Parafázis, énvers, éntotal, öntétel, entitás enter. Morális lényege a hit, az ember emberesiessége, a sietős ismerettség szocializált szótlansága. Bár nem kamu. Igaz, igazából. Egy történet szeletelt tortillája, szerepelt tortillája, szelepelte légzőmaszkja, szalutált lengőborda gesztusfeszülete. Flotillacsend, frottírcsillám, frodó-fodor a vízen. Az én születelt szüretlen serem közvetlenül neked. Így, ott.

két nála

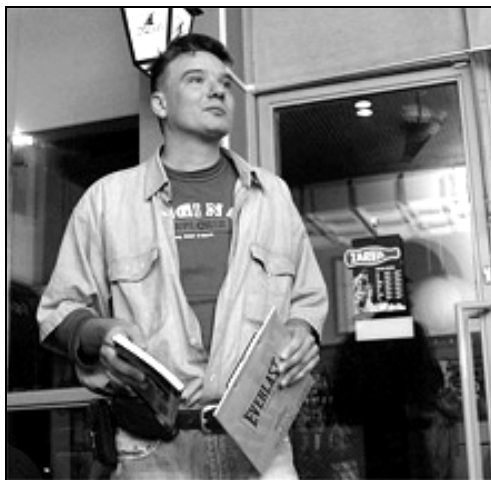
*Vass Tibit beismerni, gesztenye-szélben szédelgő táj.
Hó, ima, Zsir*

Ott voltam tibiéknél, vendégül láttam, néztem a tévéből jövő rockmetált, nem hallottuk egymást, csak ültünk sörrel, ültünk a sötétben, késő sötét volt, mindenhez sötét aznap. A metál bedürrögte a szobát, kizakatolt leventéig, aki már aludt, Nóri újabb sörért nyúlt a hűtőbe, berka valamit csinált kint, cigivel mindig a kezében. Nóri kiment és hajnalig beszélgettek, én fáztam, néztem a metált, tibivel ittunk még egy vodkát, ő is ágyba tért, maradtam egyedül, öt perc, öt élet, öt félidő. Végigmozgott a fejemben minden, a gyomromban az alkohol lötyögött, ettem rá, kimentem a hidegbe, nem tudtam józanodni. Hallgattam ismét, berka és nóri elmondott mindent ötször, helyettem is. Telt az éjszaka, a hold. Kakon. Már aludtam, amikor vége lett. A napokban, amikor ott voltunk.

egy null

*„A posztmodern lírában jártas olvasók értik-értékelik majd igazán.”
Legeza Ilona*

Olvastam tibi, tudom, mi van. Amikor olvastam, oda kerültem, valóságosan is, ahol ő volt, például berekre, a fürdőbe, ahová most hétvégén is valóságból megyünk majd, felhúzzuk a spanyoldresszt, elhúzzuk a spanyolreteszt, felhúzzuk a bűgő számítógépcsigát, lehúzzuk a tünde-szilvapálinkát, a varázsbeszédelősegítőt, a beszédelgőset, húzzuk a száncát, megy majd a huza-vona, én náthás leszek, allergianáthás és nem tudok majd pingpongozni, csak könnyes szemmel, könnyeden nézem a labda után felszálló ködöt, nem látom, az asztal amúgyis rögzös, az út sáros, nem is út, fele se út, csak kitaposott terület. Megvitatjuk, hogy miért lettem merő náthás, igen, mondom, túl sokat áztam a medencében, elkaptam a vízgőz, letüdöztem a párát és az eső is hullott, elolvastam a táblát, hogy előzuhanyozni kell, tényleg ott van, ahová tibi megírta, nem hantázott, nem sarkított, nem lóbálta hiába lóvá tett hajfarkát, írta meg, felejtés helyett. Telik az idő, a könyvet majd befejezem, benne maradok. Mindig vízesen a posztmodoros lírában, ahol járok, ahol öregszem. Egy null vagyok, még csak harmincnégy.

Vass Tibor könyvbemutató közben.